

θέατρα, κι' ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του δὲν ἦταν διόλου ἔκφραση κακοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπ' ἐναντίας, χαμογελῶντας, προχωροῦσε κατ' ἐπάνω μου, καὶ τὰ φρύδια του ποῦ παίζαν δεῖχναν πῶς εἶχε κάποια ἀθῶα χαρὰ μέσα του.

Φαινόταν σὰ νὰ γύριζε ἀπὸ μπᾶλο, ἀπὸ διασκέδαση.

Κομπότατα ντυμένος, τὸ ψηλὸ του καπέλο γυρτὸ πάνω στὸ δεξιὸ μάτι, ἓνα ποῦρο τεράστιο στὴ μιὰν ἄκρη τοῦ χελιοῦ καὶ στὴν ἄλλη τὸ χαμόγελό του, προχωροῦσε μ' ἓνα παιχνιδιάρικο βῆμα Ἀμερικάνικου χοροῦ, γυρίζοντας στὰ δάχτυλα τὸ ραβδί του.

Μὰ στὸ τέλος ποιὸς ἦταν ὁ κύριος αὐτός; Ἦταν φανερὸ πῶς δὲν ἐρχόταν νὰ κλέψῃ. Ποιὸς ὅμως τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ χωθῇ σπίτι μου; Ἔπειτα, τί ἀδιακρισία καὶ ἀγένεια εἶναι αὐτή, νὰ φορεῖ τὸ καπέλλο του ἀναιδέστατα μέσ' στὸ δωμάτιό μου;

Πῶς τολμᾷ νὰ μοῦ χαμογελᾷ εἰρωνικὰ καὶ νὰ προχωράει, κατὰ πάνω μου;

Δὲ βάσταξα... κι' ὥρμησα...

Τὸ ψηλὸ μου καπέλλο εἶχε βουλιάξει καὶ τὸ μακρὺ μου ποῦρο, πετῶντας δεξιά κι' ἀριστερά, στὰ χέρια μου, στὰ ροῦχα μου σπίδες, εἶχε τσακιστεῖ πάνω στὸν καθρέφτη, τῆς κάμαράς μου.

Εἶχα πέσει ὅλος πάνω...

Τὴν τρομάρα ὅλη ἐγὼ τὴν ἐννοίωσα, καὶ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ φοβερό, ἀπὸ τὸ ν' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς, σ' ἓνα ξύπνημα, σ' ἓνα τίναγμα... τὸν ἑαυτό του.

ΑΛΕΞΑΝ. 3.1.1917.

ΑἲΣΩΝ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ.

"ὦ! ποιὸς θὰ κάνει ξάφνου νὰ φανεῖ, νὰ γεννηθεῖ θὰ κάνει, Πέρα ἐκεῖ, — ἐνῶ μόνος στὸ παράθυρο ρεμβάζω
Καὶ ἡ σκιὰ στὸ βάθος τοῦ διάδρομου πληθαίνει, —
Κάποια πόλη μαυριτανή, ὑπέρολαμπρη κι' ἀνήκουστη,
Ποῦ, σὰν ὁ καπνὸς σὲ δέσμη ἀνοιγμένη,
Μὲ τὰ χρυσὰ τὰ βέλη τῆς τὴν ὁμίχλη τούτηνε ξεσκιζεῖ!

"RÊVERIE". V. Hugo.

Θᾶνε ἴσως γιὰ νὰ μοῦ θυμήσει τὰ περασμένα, ποὺ κάθε μέρα καὶ περισσότερο τ' ἀλαργεύει, ποὺ μιὰ κοπέλα ἀπὸ ὅδω, ἔτσι τυχαῖα, μοῦ χάρισε τὶς «Orientales», γιὰ θυμητάρι ἀπὸ κάποιες κουβέντες μας... τόσο φευγαλέες... Ἴσως νὰ σκεφτήκε πῶς θὰ τὴν εὔρω μέσα ἐκεῖ, μὲ τὴ χτυπημένη κι' ὀλότρεμη ψυχούλα της, σὲ τούτη τὴν Ἀνατολὴ ποὺ δὲν ἔχει τίποτα τὸ θλίβερο καὶ τὸ καπνισμένο ἐντὸς της, τὴν Ἀνατολὴν αὐτὴ ποὺ σίγουρα δὲν εἶν' ἐκεῖνὴ τῶν ἀριστοκρατικῶν κέντρων καὶ τῶν κινηματογραφῶν.

... Καί ξαναβρίσκω τὸν ἑαυτό μου ἐνῶ ξεφυλλίζω τὶς λεπτὲς σελίδες, τὶς σχεδὸν διαφανεῖς...

Ναί, ξεπετάχτηκε μπροστά μου τὸ μαργαριτάρι τοῦ Ἰσλάμ, ἡ πολιτεία μὲ τὰ ἀάμπολλα τζαμιά. Τί θὰ ὄνειρευτῶ ἀκόμα... Μὴ δέ μοῦ δίνει αὐτή, ὅταν ὅλοι μοῦ τὴν ἀρνιοῦνται, λίγη σιγαλιά, λίγη ἡρεμία... μ' ἀντιστήκωμα τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ ποὺ ὁ καυτερός ἥλιος μαφαίνει ἀπὸ αὐγὴ ὡς σὲ αὐγὴ.

Γνώρισα τὶς νύχτες τὶς γαλάζιες ὅπου πάνω ἐκεῖ ἀψηλὰ στὸν ὀπάλινον οὐρανό, τὸ φεγγάρι προβάλει ὁμοιο μ' ἓνα θαυμασιο χρυσὸ φροῦτο... Γέφτηκα τὶς ὄνειρώδεις νύχτες ὅπου ἄκουσα τὴν ψυχὴ μου νὰ τραγουδάει, ὡς τὴν ὥρα ποὺ οἱ θεοφοβοῦμενοι μουεζίνηδες, πάνω ἀπὸ τὸν ἄσπρο μιναρὲ τοῦ χωριοῦ, ἀναγγέλουν στοὺς πιστοὺς πὼς ἔφτασε κι' ὅλας ἡ μέρα... ἡ ἐπιστροφὴ στὴν ἀνησυχία, στὴν ἀγωνία τοῦ νὰ ζεῖ κανένας σάν παιγνίδι στὰ χέρια τῆς Μοίρας.

Ὑπόφερα ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ... Κ' ὑπῆρξε τ' ὄνειρό μου... Λαχτάρησα τὴ σκιά σὲ μιὰ σκοτεινὴ αὐλὴ φυλακῆς ἐντός, μὲ τὶς πέτρες φαγωμένες ἀπὸ τὴ μούχλα. Ἀπὸ τὴν καρδιά μου δεήθηκα γιὰ ν' ἀποτραβήξει, δὲν ξέρω ποιὸ μοιραῖο, ἀπὸ τὰ κουρασμένα μου μάτια, τὸ μαρτύριο τοῦ ἐκτυφλωτικοῦ φωτός.

Κάποια πλατύφτερα γεράκια στεκόντουσαν ἀκίνητα πάνω ἀπὸ τὸν ἐγκαταλειμένο κήπον ἑνὸς ροδομάρμαρου παλατιοῦ. Ἀκουα ν' ἀραδιάζονται μιὰ-μιὰ, οἱ φοβισμένες ἐκμυστηρεῦσεις καποιανῆς νοσταλγικῆς κρικασίας ψυχῆς... Συσπειρωμένη ἀπάνω σ' ἓνα βαρὺ μαξιλάρι ἀπὸ βιολετί μουαρὲ μὲ λεπτὸ χρυσάφι κεντημένο, μιὰ Νουμπιάνα μὲ τὸ πλατύχειλο στόμα τῆς μουρμούριζεν ἀόριστες προσευχές, τὰ γιάλινα μάτια τῆς στραμένα πρὸς τὴν ἀνατολή... Γιατί στίς ὥρες αὐτὲς τὶς ἄδολες μέσα σ' ὅλες, ὥρες ζωῆς τόσον ἔντονης ποὺ ἀγγίζουν στὴν ἀνυπαρξία... δὲν ἔχω πεῖ κι' ἐγὼ τὸ βαρὺ καημὸ τῆς ψυχῆς μου... Μὲ ροδόσταγμα δρόσιζα τὰ φλεγόμενα δάχτυλά μου... Κάλνιζα καπνὸ ξανθό... Μάθαινα νὰ σωπαίνω, νὰ μιλῶ δίχως νὰ λέω τίποτα... Ἡ καρδιά μου φώναζε τὴ σκιά ποὺ τόσον ἀργοῦσε νᾶρτει καὶ τὴ σιωπὴ...

Ποιὸ τραγοῦδι ἔψαλλεν ἡ τσιγγάνα μὲ τὰ φλογερὰ μάτια, πίσω ἀπὸ τὶς μισόκλειστες γρύλλιες τοῦ παραθυριοῦ μου στὴ ροδογάλαζην ἀκροθαλασσιά... Ποιὸ τραγοῦδι ποὺ ἡ μελωδία του ἐντός μου ἀντιλαλεῖ καὶ κάνει ἀπόψε τὰ μάτια μου νὰ δακρύζουν... Στῆς ἐρήμου τὸ κατῶφλι ἡ ραγισμένη μου φωνὴ τραγουδεῖ ἀπόψε τῆς θλίψης τὸ τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι τῆς ξεχασιάς, τῆς ἐξορίας καί, ποιὸς ξέρει, τοῦ πόθου τοῦ ἀτέρμονου...

ὦ! ποιὸς θὰ μοῦ ξαναδώσει τὸ γαλάζιο βουνό, τὸ χιονοσκεπασμένο... τὰ δέντρα τ' ἀλουλούδιαστα, τ' ἄλλαλα πουλιά... Ποιὸς θὰ νὰ μοῦ δώσει, ἄλλος ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, τὴ γῆς τὴ μακρινὴ ὅπου θλίβερα ὄνειρευόμουννα στ' ἄσπρα τῆς φώσια... Ποιὸς θὰ μοῦ δώσει, Θεέ μου, τὸ τόσον ἀνοιχτὸ σπιτάκι μου... κάτω ἀπὸ τὸν ἀσέληνον οὐρανό.